

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ חֻקֵּת

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלֵק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כַּרְךְ כ"ז - חֻלְקֵי כ"ז

קוֹנְטֵרְס 867

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א ל"פ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

חבל על כל רגע

ט

כתוב בכתבי האריז"ל: **שעל ידי לימוד תורת הסוד מתגלה לנו תורת הנגלה**, ובדורנו כולנו זוכים לראת את זה עין בעין, וכבר מעידים אברכי הפוללים ואפילו יהודים פשוטים, שאחרי שטעמו מצוי דבש הזוהר הקדוש נפתח לבם ומתרחב מהם לחדש חדושים נפלאים בתורה הקדושה, וזכו לחבר חיבורים מצויינים".

כולנו יודעים את המצב שבו אנו נמצאים! ומי יודע מה ילד יום!!!
- משה רבינו, אליהו הנביא, ורבי שמעון בן יוחאי עליהם השלום, מגלים לנו, שרק בספר הזוהר יפקון מן גלותא ברחמי, ורק אלו שילמדו זוהר הקדוש ינצלו בתבת נח שהוא הזוהר הקדוש.

בואו ונתאחד כולנו ביחד ונתחיל ללמוד כל יום דף היומי של תקוני זהר, שזה לוקח רק שתי דקות ביום, ואפשר גם ללמוד ולשמע ב"קול הזוהר" בטלפון 0722-99-00-44, ובשבת קודש נלמד שעה אחת למען תיקוני השכינה הקדושה, ובעזרת השם יתברך, יתבטלו מעלינו כל גזרות קשות ורעות, ונזכה לגאולה ברחמים, כמו שכתב הרשב"י, בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי, ביאור: בספר הזה נצא מן הגלות ברחמים.

וכמו שגלה לנו הרש"ש הקדוש בשכבו על ערש דני סמוך לפטירתו, השאיר לנו מעין צנאה כאשר אמר לבנו רבי חזקיה יצחק זי"ע א: "יודע אני שבזכות הזוהר הקדוש וכתבי הקבלה יצא עם ישראל לחרות, ובלמוד

(הו ובודאי זכו לכל זה שהרי ה"אור הגנוז" טמון – ומתגלה בלימוד הזוהר הקדוש (כדברי הבני יששכר, ועוד צדיקים, ראה באור הזוהר), ומאיר את הנשמה, וכך זוכים לחדש נפלאות בתורה.

[1] וכבר נשמע דברו של מרן הגאון הצדיק רבי יוסף שלום אלישיב שליט"א, שהמצב היום יכול להיות מסוכן ח"ו יותר ממלחמת העולם, וצריכים זכויות גדולות בעם ישראל, ולהרבות בתורה ומצוות.

[2] וכבר ידוע מעשה מהגאון רבי יהודה צדקה זי"ע, ראש ישיבת פורת יוסף, שבילדותו ובכן 10 שנים! בא לקבל ברכת האדמו"ר מגור "האמרי אמת" זי"ע, ושאלו מפני מה יש למסכת שבת 24 פרקים, והלך הגר"י צדקה לשאול לחכמי הספרדים, וחזר ותשובתו בידו, ששבת היא כלה ובת זוג לישראל – ולכלה צריך שיהיה 24 קישוטי כלה כנודע ליודעי ח"ן. (א-ה: ובשבת ביותר ראוי לקטש הכלה העליונה היא השכינה הקדושה).

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עפ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראלם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עפ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

זה תלויים גאולתינו וביאת משיח צדקינו... "ותורת הסוד מה היא עליה?" [ספר הרש"ש עמ' 158]. מלותיו האחרונות של אותו צדיק וקדוש מרחפות בעולם, תובעות עלבונן, ומפצירות לקיימן. "ותורת הסוד מה היא עליה?!"... והקול קורא במדבר פנו דרך לאלקיני. הקדישו מזמנכם היקר בכל יום לשם שמים, בשביל ישועת העם, ולהצלת הדור כולו – ברוחניות ובגשמיות.

בכחינו לשנות את המצב, בדינו הדבר, בואו נתגייס כולנו, הגדולים עם הקטנים, גאונים עם פשוטים, צדיקים ובינונים, זקנים עם נערים, מגידי שיעורים עם בחורים, מלמדים עם תינוקות של בית רבן, התחילו ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את לימוד הזוהר הקדוש, ונפעל בדרך זו לקרב ולהביא את משיח צדקינו ברחמים.

במיחד להזהיר גדולים על קטנים, אב ילמד עם בנו, מתנף עם חניכו, ומלמד עם תלמידו, שהרי אם אין גדיים אין תישים, כך יחדו תלמודם מנערוותם, לתלמודי תורה, לישיבות ולכוללים, ותורת הסוד תקבל תנופה, ונזכה להיות מבני עליה כמו שכתוב בכסא מלך בהקדמה לבאורו על תיקוני זוהר. וכבר פסק רבי פנחס מקאריץ זצ"ל, מלמד צריך שילמד זוהר, שהוא בחינת "עץ חיים", ויוכל להמשיך נשמה לתלמידים, כי בזה שהרב נותן שכל ישר לתינוק, בזה מניח נשמה אמתית.

ד) "בזכותך הגעתיו, לך יש חלק בגאלת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמחים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותך הגעתיו, לך יש חלק בגאלת העם!". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו.

דְּצַפּוֹן אִיתְעַר עֲלֵיהּ, אִיהוּ נְפִיל בְּעַמְק יַמָּא
 עֵילָאָה, וְאַתְבַּר חֵילֵיהּ. וְכַד חֵילֵיהּ אַתְבַּר,
 חֵילָא דְשָׂאָר עַמִּין אַתְבַּר, בְּגִין דְּאִינוּן אוּיְבֵי
 הַמְלָךְ. מַאי מְלָךְ, דָּא יִשְׂרָאֵל, מְלָכָא בְּכוּלָא.
 כְּסָאָךְ אֱלֹהִים עוֹלָם וְעַד, עֲלֵה קְאָמַר הָכִי,
 פְּאַתְתָּא דְּאִיתְעַרָא לְבַעֲלָהּ, וְאַמְרַת
 אִינְתְתָךְ בְּעֵינָא לְאַתְחַבְרָא בְּךְ, דְּהָא אִינוּן
 חֵיבִין דְּאַפְרִידוּ זְווגָא דִּילָן, אַתְאבִּידוּ
 מְעֻלְמָא, וְעַבִּידַת בְּהוּ דִּינָא. וְהִשְׁתָּא בְּעֵינָא,
 דִּיתְחַבַּר עוֹלָם בְּתַרְאָה, בְּאַתְרָא דְּאִיקְרִי וְעַד.
 בְּגִין דְּשִׁבְט מִישׁוֹר שְׁבֻט מְלֻכוּתְךָ, דְּהָהוּא
 דִּינָא דְּעַבְדַּת פְּסָאָךְ בְּחֵיבֵי עֲלָמָא, דִּינָא
 דְּקָשׁוּט הוּא, דְּנַפְיָךְ מְאַתְרָא דְּאִיקְרִי יִשְׂר. כְּמָה
 דְּאַתְ אָמַר, (דְּבַרִּים לְב ד) צְדִיק וְיִשׁוֹר הוּא. וְכוּרְסֵינָא
 אִקְרִי יִשְׂר, וְעַל דָּא דְּנַפְיָךְ מִינִיָּה שְׁבֻט מִישׁוֹר
 אִיקְרִי.

דְּבַר אַחַר שְׁבֻט מִישׁוֹר, דָּא מְלָכָא מְשִׁיחָא,
 דְּאִיקְרִי שְׁבֻט לְאוּכְחָא חֵיבֵי עֲלָמָא.
 הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (בְּרַאשִׁית מִט י) לֹא יְסוּר שְׁבֻט
 מִיַּהוּדָה וְכְתִיב (בְּמַדְבָּר כַּד יז) וְקָם שְׁבֻט מִיִּשְׂרָאֵל.
 מִישׁוֹר (יִשְׁעִיָּה יא ד), וְהוּכִיחַ בְּמִישׁוֹר לְעַנּוּי אֲרִין.
 שְׁבֻט מְלֻכוּתְךָ, עַל דָּא כְּתִיב, וְקָם שְׁבֻט
 מִיִּשְׂרָאֵל לְאַתְעַרָא בְּעֻלְמָא. מַאי טְעָמָא, דְּהָא
 אֲפִיקַת לָךְ בְּרָא טְבָא חֲפִימָא לְעֻלְמָא. וְהָאִי
 שְׁבָחָא מְשַׁבַּחַת מְטְרוּנִיתָא לְמְלָכָא לְאַרְמָא
 רִישָׁא דְּיִשְׂרָאֵל עַל כּוּלָא. לֹא יְסוּר שְׁבֻט, בְּגִין
 דְּכְתִיב (תְּהִלִּים פֹּט לו) כְּפָסָא כְּשִׁמְשׁ נִגְדִי.

אַהֲבַת צְדָק, בְּגִין דְּהָא צְדָק, אַהֲבַה דִּידֶךָ,
 הִיא אַהֲבַה זּוּטָא. דְּבְאַתְחַבְרוּתָהּ
 לְעֵילָא אִיתְעַבִּידָא רְבֻרְבָא. וְאוּף אִיהוּ נְמִי
 בְּאַתְחַבְרוּתֵיהּ עֲמָה, אִיהוּ גְדוּל. הָדָא הוּא
 דְּכְתִיב, (שִׁם מִח ב) גְּדוּל ה' וּמְהַלֵּל מְאֹד
 בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ. וְעַל (דָּ טו ע"ב) דָּא מְשַׁכָּא

כְּשִׁאוּתָהּ הַשְׁלֵהֲבַת שֶׁל צַד צַפּוֹן
 הַתְּעוֹרְרָה עָלָיו, הוּא נּוֹפֵל בְּעַמְק
 הַיָּם הָעֵלְיוֹן, וְנִשְׁבַּר כַּחוֹ.
 וְכִשְׁכַּחוּ נִשְׁבַּר, הִכַּח שֶׁל שָׂאָר
 הַעַמִּים נִשְׁבַּר, מִשּׁוּם שֶׁהֵם אוּיְבֵי
 הַמְּלָךְ. מִי הַמְּלָךְ? זֶה יִשְׂרָאֵל,
 הַמְּלָךְ בְּכֹל.

כְּסָאָךְ אֱלֹהִים עוֹלָם וְעַד (שִׁם) -
 עֲלֵיהּ אָמַר בְּךְ, כְּאִשָּׁה
 שֶׁהִתְעוֹרְרָה לְבַעֲלָהּ, וְאוּמְרַת
 אֲשֶׁתְךָ רוּצָה לְהִתְחַבֵּר עִמָּךְ.
 שֶׁהִי אוֹתָם הִרְשָׁעִים שֶׁהִפְרִידוּ
 אֶת זְווגָנוּ אֲבָדוּ מִן הָעוֹלָם,
 וְעִשִׂיתִי בָהֶם דִּין. וְכַעַת רוּצָה
 שִׁיתְחַבֵּר הָעוֹלָם הַאֲחֵרוֹן עִם
 הַמְּקוֹם שֶׁנִּקְרָא וְעַד, מִשּׁוּם
 שֶׁשְׁבֻט מִישׁוֹר שְׁבֻט מְלֻכוּתְךָ,
 שְׂאוֹתוֹ הַדִּין שֶׁעָשָׂה כְּסָאָךְ
 בְּרִשְׁעֵי הָעוֹלָם, הוּא דִּין אָמַת,
 שִׁיּוּצָא מְמָקוֹם שֶׁנִּקְרָא יִשְׂר, כְּמוֹ
 שֶׁנִּבְרָא (דְּבַרִּים ל) צְדִיק וְיִשְׁר הוּא.
 וְהַפְסָא נִקְרָא יִשְׂר, וְעַל זֶה שִׁיּוּצָא
 מְמָנוּ שְׁבֻט מִישׁוֹר זֶה נִקְרָא.

דְּבַר אַחַר שְׁבֻט מִישׁוֹר - זֶה הַמְּלָךְ
 הַמְּשִׁיחַ, שֶׁנִּקְרָא שְׁבֻט לְהוֹכִיחַ
 אֶת רִשְׁעֵי הָעוֹלָם. זֶהוּ שְׁכַתּוּב
 (בְּרַאשִׁית מִט) לֹא יְסוּר שְׁבֻט מִיַּהוּדָה,
 וְכַתּוּב וְקָם שְׁבֻט מִיִּשְׂרָאֵל. מִישׁוֹר
 - (יִשְׁעִיָּה יא) וְהוֹכִיחַ בְּמִישׁוֹר לְעַנּוּי
 אֲרִין. שְׁבֻט מְלֻכוּתְךָ - עַל זֶה
 כְּתוּב (בְּמַדְבָּר כַּד) וְקָם שְׁבֻט
 מִיִּשְׂרָאֵל, לְעוֹרֵר בְּעוֹלָם. מָה
 הַטְּעָם? שֶׁהִי הוֹצִיאָה לָךְ בֶּן טוֹב
 חָכֵם לְעוֹלָם. וְהִשְׁבַּח הָיָה
 מְשַׁבַּחַת הַגְּבוּרָה לְמֶלֶךְ לְהַרְיִם
 הָרֹאשׁ שֶׁל יִשְׂרָאֵל עַל הַכֹּל. לֹא
 יְסוּר שְׁבֻט - מִשּׁוּם שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים
 פֹּט) כְּפָסָא כְּשִׁמְשׁ נִגְדִי.

אַהֲבַת צְדָק (שִׁם מוה) - מִשּׁוּם
 שֶׁהַצְּדָק הוּא, אַהֲבַתְךָ, הִיא אַהֲבַה
 קְטָנָה, שֶׁבְּהִתְחַבְרוּת לְמַעֲלָה
 נַעֲשִׂית גְּדוּלָה. וְאָף הוּא גַם
 בְּהִתְחַבְרוּתָהּ עִמָּה הוּא גְּדוּל. זֶהוּ
 שְׁכַתּוּב (שִׁם מוה) גְּדוּל ה' וּמְהַלֵּל

מֵאֵד בְּעִיר אֶלְהִינוּ. וְעַל זֶה מוֹשְׁכַת אוֹתוֹ הַגְּבִירָה בְּדַבְרֵי הָאֱהָבָה הַלְלוּ.

בַּנְּגַד זֶה - (שיר א) הַגִּידָה לִי שְׂאֵהְבָה נִפְשִׁי אֶתָּה שְׁפַל אֶהְבַּת נִפְשִׁי בְךָ. אִם לֹא תִתְחַבֵּר עִמִּי, אִיךָ תִרְעָה אֶת הָעוֹלָם? אִיךָ תִזוֹן אֶת נִפְשִׁי מֵהַעֲמִיק הָעֵלְיוֹן, אוֹתָךְ וְאֶת הָאֲחֵרִים? שְׁהִרִי אֵין שׁוֹרוֹת הַבְּרֻכּוֹת שְׁלֹמֶעֱלָה אֲלָא בְּמִקּוֹם שֶׁל זְכָר וְנִקְבָּה.

שְׂמִימָה אֶהְיָ פְעֻטָּיה (סו). אִיךָ אֶהְיָ בְבוֹשָׁה, כְּשִׁתְּוֹכְעִים מִמֶּנִּי מְזוֹן בְּנֵי הָאֲבוֹת, שְׁהִם עֲדָרִי חֲבָרִיךְ, עֲדָר ה' מִמֶּשׁ. מִשׁוּם כֶּךָ אֶהְבַּת צְדָק - זֶה הַכֶּסֶף שֶׁלְךָ. וְתִשְׁנֵא רִשְׁע - זֶה צַד הַשִּׁפְחָה, שְׁפַל דְּבָרֶיהָ בַּחֻבָּה, וְעוֹמֶדֶת לְחִיב עַל הָעוֹלָם.

דְּבָר אַחֵר, אִף עַל גַּב שֶׁהַכֵּל אֶחָד - אֶהְבַּת צְדָק, אֱלוֹי יִשְׂרָאֵל שְׂאֲחֻזִּים בְּצְדָק נִזְהָ, וְהִיא חֲלָקִים, שְׁכָתוּב (מלאכי א) אֶהְבַּתִּי אֶתְכֶם וְכו', וְאֶהֱבֵ אֶת יַעֲקֹב. לְרִבּוֹת הַדְּרָגָה שֶׁל צְדָק, שְׂאוּחֻז בָּהּ בְּשִׁעָה שְׁנִקְרָא יַעֲקֹב. וְתִשְׁנֵא רִשְׁע - זֶה עֲשׂוֹ, שְׁפַל מַעֲשָׂיו בַּחֻבָּה, וְצַדוֹ צַד שֶׁל רִשְׁע, נַחֲשׁ עַקְלָתוֹן. זֶהוּ שְׁכָתוּב (סו) וְאֶת עֲשׂוֹ שְׂנֵאתִי.

עַל כֵּן מִשְׁחַף אֱלֹהִים אֶלְהִיךָ שְׁמֹן שְׁשׁוֹן, דָּא מִשְׁחָא טָבָא, דְּנִגִּיד עַל רִישְׁךָ מִסְטָרָא עֵילְאָה, דְּאֶקְרִי חֲכִי. מֵאִי עַל כֵּן. בְּגִין דְּאֶהְבַּת צְדָק.

דָּא הוּא דְכְתִיב, (תהלים קלג א) הִנֵּה מֵה טוֹב וּמֵה נְעִים שְׁכַת אַחִים גַּם יַחַד. שְׁכַת אַחִים, אֲתַחֲבָרוּתָא דְאָח בְּצְדָק. גַּם, לְאִסְגָּאָה לְיִשְׂרָאֵל. בְּגִין כֶּךָ אֶמְרַת לִיה, אֵיכָה תִרְעָה לְגַרְמָךְ. אֵיכָה תִרְבִּיץ, אֵינוֹן עֲדָרִין קַדִּישִׁין דִּיעֲקֹב. מַחֲבָרִיךְ, אֱלִין אֲבָהֵן עֵילְאִין, שֶׁאֲתַחֲבָרוּ בְךָ בְּקַדְמִיתָא.

לִיה מִטְרוֹנִיתָא, בְּמִלִּין אֱלִין דִּרְחִימוּ. לְקַבֵּל דָּא, הַגִּידָה לִי שְׂאֵהְבָה נִפְשִׁי. אַנְתָּה, דְּכָל רְחִימוּ דִּנְפְשָׁאֵי בְךָ, אֵי לֹא תִתְחַבֵּר בִּי, אֵיכָה תִרְעָה עֲלִמָא, אִיךָ תִזוֹן נִפְשִׁיךָ מֵעוֹמְקָא עֵילְאָה, לָךְ, וְלֹאֲחֵרִינִי, דְּהָא בְּרַכָּאן דִּלְעֵילָא לֹא שְׁרִיין, אֲלָא בְּאֶתְרָא דִּדְכַר וְנוֹקְבָא.

שְׂמִימָה אֶהְיָ פְעֻטָּיה. אֵיכְדִין אֶהָא בְּכִסּוּפָא, כַּד תְּבַעִין מִינִי מְזוֹנָא בְּנֵי אֲבָהֵן, דְּאֵינוֹן עֲדָרִי חֲבָרִיךְ, עֲדָר ה' מִמֶּשׁ. בְּגִין כֶּךָ אֶהְבַּת צְדָק, דָּא כּוֹרְסִיָּא דִּילְךָ. וְתִשְׁנֵא רִשְׁע, דָּא סְטָרָא דְשִׁפְחָה, דְּכָל מִילְהָא בַּחֲוִיבָא, וְקִיָּמָא לְחִיבּוּבָא עַל עֲלִמָא.

דְּבָר אַחֵר, אִף עַל גַּב דְּכֵלָא חַד, אֶהְבַּת צְדָק, אֱלִין יִשְׂרָאֵל דְּאֲחִידִין בְּהָאֵי צְדָק, וְאֵיחֵי חוֹלְקָהוֹן, דְּכְתִיב (מלאכי א ב) אֶהְבַּתִּי אֶתְכֶם וְכו', וְאֶהֱבֵ אֶת יַעֲקֹב. לְאִסְגָּאָה דְּרָגָא דְצְדָק, דְּאֲחִיד בָּהּ בְּשִׁעָתָא דְּאִקְרִי יַעֲקֹב. וְתִשְׁנֵא רִשְׁע, דָּא עֲשׂוֹ, דְּכָל עוֹבְדוֹי בַּחֲוִיבָא, וְסְטָרָא דִּילִיה, סְטָרָא דְרִשְׁע, חוּיָא עֲקִימָא. הִדָּא הוּא דְכְתִיב, (סו א) וְאֶת עֲשׂוֹ שְׂנֵאתִי.

עַל כֵּן מִשְׁחַף אֱלֹהִים אֶלְהִיךָ שְׁמֹן שְׁשׁוֹן, דָּא מִשְׁחָא טָבָא, דְּנִגִּיד עַל רִישְׁךָ מִסְטָרָא עֵילְאָה, דְּאֶקְרִי חֲכִי. מֵאִי עַל כֵּן. בְּגִין דְּאֶהְבַּת צְדָק.

דָּא הוּא דְכְתִיב, (תהלים קלג א) הִנֵּה מֵה טוֹב וּמֵה נְעִים שְׁכַת אַחִים גַּם יַחַד. שְׁכַת אַחִים, אֲתַחֲבָרוּתָא דְאָח בְּצְדָק. גַּם, לְאִסְגָּאָה לְיִשְׂרָאֵל. בְּגִין כֶּךָ אֶמְרַת לִיה, אֵיכָה תִרְעָה לְגַרְמָךְ. אֵיכָה תִרְבִּיץ, אֵינוֹן עֲדָרִין קַדִּישִׁין דִּיעֲקֹב. מַחֲבָרִיךְ, אֱלִין אֲבָהֵן עֵילְאִין, שֶׁאֲתַחֲבָרוּ בְךָ בְּקַדְמִיתָא.

דָּבָר אַחֵר, יִשְׂרָאֵל דְּאִינוּן אַחִים וְרַעִים לִיהּ, נְגַדִין לְהַאי שְׁמֵן שְׁשׁוֹן עַל רִישִׁיהּ, בְּצִלְוֹתֵהוּן. שְׁמֵן שְׁשׁוֹן, אֵלִין תְּרִיסר נְהָרֵי אַפְרָסְמוּנָא דְכִינָא, דְנִהְרִין בֵּיהּ. וְכַדִין חֲדָוּהּ בְּעֵלְמִין, רְצוֹן בְּעֵלְמִין, וְרוּגְזָא אֶסְתַּלַּק בְּעֵלְמָא.

דָּבָר אַחֵר, יִשְׂרָאֵל שְׁהֵם אַחִים וְרַעִים לוֹ, מְשַׁפִּיעִים אֶת הַשְּׁמֵן שְׁשׁוֹן הִנֵּה עַל רִאשׁוֹ בְתַפְלָתָם. שְׁמֵן שְׁשׁוֹן - אֵלוֹ שְׁנַיִם עֶשֶׂר נְהָרוֹת אַפְרָסְמוֹן וְדָ, שְׁמֵאִירִים בֵּיהּ. וְאִזּוּ יֵשׁ שְׁמַחָה בְּעוֹלָמוֹת, רְצוֹן בְּעוֹלָמוֹת, וְהַרְגוּ מִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם.

מִר וְאַהֲלוֹת, מִר: דָּא אַבְרָהָם, דְּאֶקְרִי הַר הַמִּר. וְאַהֲלוֹת: דָּא יַעֲקֹב. קְצִיעוֹת: דָּא יֶצְחָק. כָּל בְּגֵדוֹתֶיהּ: בְּאֵלִין תְּלַת גְּוֹוִנִין, חִיוּר"ר וְסוּמ"ק וְיִרו"ק, אֲשַׁתְּלִימוּ אִינוּן לְבוּשֵׁי דְאַרְגֹּוּנָא.

מִר וְאַהֲלוֹת (שם מא), מִר - זֶה אַבְרָהָם, שְׁנֵקְרָא הַר הַמִּר. וְאַהֲלוֹת - זֶה יַעֲקֹב. קְצִיעוֹת - זֶה יֶצְחָק. כָּל בְּגֵדוֹתֶיהּ - בְּשַׁלְשֶׁת הַצְּבָעִים הַלְלוֹ, לְכִי"ן אֲד"ם וְיִרו"ק, הַשְּׁתַּלְמוּ אוֹתָם לְבוּשֵׁי הָאַרְגָּמָן.

מִן הִיכְלֵי שָׁן, אֵלִין שְׁבַעַה הִיכְלִין עֵילְאִין, דְנִשְׁמַתְהוּן דְּצַדִּיקָיָא חֲדָאן בְּהוּ קַמִּי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. וְכַדִין חֲדָוּהּ קַמִּיהּ. וְאַמְאִי אִיקְרוּן הִיכְלֵי שָׁן, בְּגִין דְזָכוּ בְּאוּרִייתָא, וְאַתְתַּקְפ"ו בֵּיהּ, זָכוּ לְהַאי ש"ן.

מִן הִיכְלֵי שָׁן (שם) - אֵלוֹ שְׁבַעַה הִיכְלוֹת עֵלְיוֹנִים, שְׁנִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים שְׁמַחוֹת בְּהֵם לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאִזּוּ שְׁמַחָה לְפָנָיו. וְלָמָּה נִקְרָאוּ הִיכְלֵי שָׁן? מִשּׁוּם שְׁזָכוּ בְּתוֹרָה וְהַתְחַזְּקוּ בֵּיהּ, זָכוּ לְש"ן הַזֶּה.

מִנֵּי שְׁמַחוּךְ, בְּמֵאִי עֶסְקִין אִינוּן נִשְׁמַתִין. אִינוּן עֶסְקִין בְּתוֹשְׁבַחָאן דִּידֵי קַמְךָ. וְכַדִין חֲדָוּהּ קַמְךָ אֲשַׁתְּלִימַת, דְלִית חֲדָוּהּ קַמִּיהּ מִכָּל רַתִּיכִין דִּילִיהּ, כְּחֲדָוּהּ דְנִשְׁמַתְהוּן דְּצַדִּיקָיָא דְאִינוּן קְרִיבִין לִיהּ.

מִנֵּי שְׁמַחוּךְ (שם), בְּמָה עוֹסְקוֹת הַנִּשְׁמוֹת הַלְלוּ? הֵן עוֹסְקוֹת בְּתוֹשְׁבַחוֹת שְׁלֵי לְפָנֶיהּ, וְאִזּוּ מִשְׁלַמַּת הַשְּׁמַחָה לְפָנֶיהּ, שְׁאִין שְׁמַחָה לְפָנָיו מִכָּל מְרַבְבוֹתָיו, כְּשִׁמְחַת נִשְׁמוֹתָם שְׁל הַצְּדִיקִים שְׁהֵם קְרוֹבִים לוֹ.

דָּבָר אַחֵר, מִנֵּי שְׁמַחוּךְ, וְדַאי דְלִית חֲדָוּהּ קַמִּיהּ, כְּזִמְנָא דְעַבְד שְׁלָמָה שִׁיר הַשִּׁירִים. וְשַׁבַּח תוֹשְׁבַחָאן דְמִטְרוֹנִיתָא לְמַלְכָּא.

דָּבָר אַחֵר מִנֵּי שְׁמַחוּךְ, וְדַאי שְׁאִין שְׁמַחָה לְפָנָיו כְּמוֹ הַזְּמַן שְׁעֲשֶׂה שְׁלָמָה אֶת שִׁיר הַשִּׁירִים, וְשַׁבַּח אֶת תוֹשְׁבַחַת הַגְּבִירָה אֶל הַמֶּלֶךְ.

וְמֵאִי אֶמְרִין. בְּנוֹת מְלָכִים בִּיקְרוֹתֶיהּ. בְּנוֹת מְלָכִים: אֵלִין נִשְׁמַתִין קְדִישִׁין, דְאַקְרוּן וְדַאי בְּנוֹת מְלָכִים, דְהָא מְזוּוּגָא דְמַלְכָּא וּמִטְרוֹנִיתָא הוּוּ אִינוּן. בִּיקְרוֹתֶיהּ: דָּא גֵן עֵדֶן, דְיִקְרִיר מִכָּל מַה דְבְרָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּהַאי עֲלָמָא דְאִינוּן נְטִיעֵן דִּידוּי.

וְמָה אֹמְרִים? בְּנוֹת מְלָכִים בִּיקְרוֹתֶיהּ. בְּנוֹת מְלָכִים - אֵלוֹ הַנִּשְׁמוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת, שְׁוֹדַאי נִקְרְאוֹת בְּנוֹת מְלָכִים, שְׁהַרִי הֵם הִיוּ מְזוּוּגִי שְׁל הַמֶּלֶךְ וְהַגְּבִירָה. בִּיקְרוֹתֶיהּ - זֶה גֵן עֵדֶן שְׁנֵקְבֵד מִכָּל מַה שְׁבְרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם הַהִיא, שְׁהֵם נְטִיעוֹת נְדִיו. נְצַבָּה שְׁגַל לִימִינֶךָ (שם), כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (שם ק) נָאֵם ה' לַאֲדָנִי שָׁב

נְצַבָּה שְׁגַל לִימִינֶךָ, כְּמָה דְאַתְ אֶמַר, (שם קי א) נָאֵם ה' לַאֲדָנִי שָׁב לִימִינִי. בְּגִין כְּךָ

לימיני. משום כך למטה, נדבקה באברהם, ומשום כך נקרא אברהם אהבי, שנדבקה בו אהבתי והודיע את דיני לעולם, ובשרי לה זכה לבן, ששרי ה"א נוספה עליו מקדם לבן.

בכתם אופיר (שם מה), כמו שנאמר (ישעיה יג) ואדם מכתם אופיר. ומתי היא בכתם אופיר? כשמוזננת עם המלך, כשירד הכתר בדלוגים, שמאיר מצד האם העליונה, ושורה על ראש הגבירה. ואז (שם מה) כתפארת אדם לשכת בית. ששרי הבית של העולם הזה מתנהג על ידה.

משום כך אמרה לו, אם לא תתחבר עמי, איך אהיה בצמאון על אותם עדרים קדושים שסמוכים על שלחני? זהו שכתוב (שיר א) שלמה אהיה פעטיה על עדרי חבריך.

מה משיב לה הקדוש ברוך הוא? (תהלים מה) שמעי בת וראי. כנגד זה, (שיר א) אם לא תדעי לך היפה בנשים צאי לך בעקבי הצאן ורעי את גדילתיך. אמר לה הקדוש ברוך הוא: הנה לך עצה עליונה, צאי לך בעקבי הצאן - אלו הצדיקים השלמים שהתעטרת בהם לפני, ורעי את גדילתיך - אותם שנמשכים אחריך.

ואורחם רשעי הדור יתמשכנו בפתטיהם, אלקה אותם ברוצה, ולא יוסיפו לחטא. ותשמרי בניך שהולכים אחריך, שלא יתמשכנו עליהם, והכל בדין ואמת. מה הטעם? שכל הנשמות הן לפני, ועל זה (יחזקאל יח) בן לא ישא בעון האב ואב לא ישא בעון הבן.

כמו זה, שמעי בת וראי. שמעי, שבך תלוייה השמיעה, כשישראל חוזרים בתשובה לפני - שמעי, הכל מסרתי בידך להנהיג את העולם המתחתון.

לתתא, באברהם אתנדבקות, ובגין כך איקרי אברהם אהבי, דאתנדבקות ביה אהבה דילי. ואודע דיני לעלמא, ובגינה זכה לבן, דהא ה"א איתוספת עלוי מקדמת דנא.

בכתם אופיר, כמה דאת אמר, (ישעיה יג יב) ואדם מכתם אופיר, ואימתי הוא בכתם אופיר. כד אודווגא במלפא, כד נחית כתרא בדלוגין, דאנהיר מסטרא דאימא עילאה, ושריא על רישא דמטרוניתא, וכדין (שם מג יד) תפארת אדם לשכת בית. דהא ביתא דהאי עלמא, על ידה אתנהיגת.

בגין כך אמרה ליה, אם לא תתחבר בי, אכדין אהוי בצחותא על אינון עדרין קדישין, דסמכין על פתורי. הדא הוא דכתיב, שלמה אהיה פעוטיה על עדרי חבריך.

קודשא בריך הוא מה אתיב לה, שמעי בת וראי. לקביל דא, אם לא תדעי לך היפה בנשים צאי לך בעקבי הצאן ורעי את גדילתיך. אמר לה קודשא בריך הוא, הא עיטא עילאה לך, צאי לך בעקבי הצאן, אליון זכאין שלימין דאתעטרת בהו קדמי, ורעי את גדילתיך אינון דאתמשכין אבתריך.

ואינון חייבי דרא, יתמשכנון בחובייהו, ואלקי תהון ברוצה, ולא יוספון למחטי. ותטרי בניך דאזלין אבתריך, דלא יתמשכנון עליהון, וכולא בדינא דקשוט. מאי טעמא. דכל הנשמות קדמי אינון, ועל דא (יחזקאל יח כ) בן לא ישא בעון האב ואב לא ישא בעון הבן. כגוונא דא שמעי בת וראי. שמעי, דבך תליא שמיעה, כד ישראל אהדרין בתיובתא קמאי, שמעי, אעיל צלותהון קדמי, דפתחא דכלא בך הוא, פולא מסרית בידך לאנהגא הכניסי תפלותיהון לפני, שהפתח של הכל הוא בך, הכל מסרתי בידך להנהיג את העולם המתחתון.

עֲלָמָא תַתְּאָה. וְעַל דָּא שְׁמַעֵי בַת וְרָאִי, בְּגִין
דְּאֵת חִיזוּ דְכוּלָּא, אֵת אַתְקֵרִיאַת בְּאָר לַחֵי
רוֹאִי. בְּגִין כְּךָ אֵית לָךְ לְעֵינָא כָּל יוֹמָא
בְּעוֹבְדֵיהוֹן דְּעֲלָמָא, לְמִיָּהֵב לְבַר נָשׁ כְּפִי
עוֹבְדוּי.

הָא חֲזִי, כִּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְרִין הוּא עֲלָמָא,
מִנֵּי הִכְלִיָּה בִידָא דִּמְטְרוֹנִיתָא לְעֵינָא עַל
עֲלָמָא. וְכִד בְּנֵי עֲלָמָא זְכָאִין, חֲדוּה אַתוּסִיף
לְעִילָא.

וְהָטִי אֲזַנְךָ, לְקַבֵּל צְלוֹתָא דְכוּלָּא. וְכֵן עֲבַדַת
אוּף אִיהִי מִכָּל צְלוֹתִין, לְקַרְבָּא עֲטָרָה
לְצַדִּיק. בְּגִין דְּהָא כָּל צְלוֹתִין, לְקַרְבָּא עֲטָרָה
לְצַדִּיק הוּא.

וְשִׁכְחוּ עַמְךָ, דְּכִד בְּנֵי לָא אֲזַלִּין בְּאוּרַח מִישָׁר,
אֵית לָךְ לְאַיִיתָאָה עֲלִיהוֹן מְחָאן. כְּמָה
דְּאֵת אָמַר, (ויקרא כו כד) וְהִפִּיתִי אֶתְכֶם גַּם אֲנִי
שָׁבַע. וְעַל דָּא וְשִׁכְחִי עַמְךָ, עֲבִיד יַתְהוֹן כְּאֵלוּ
הֵם שְׁכוּחִין מֵעֲלָמָא, עַד דִּיתוּבוּן בְּתִיּוּבְתָא
קַמָּאִי. וּבֵית אַבְיָךְ, דָּא אַבְרָהָם, דְּאִיהִי בְּרִתְיָה,
וּבְכַל שְׁמָה.

וַיִּתְּאוּ הַמֶּלֶךְ יַפְנֵךְ, דָּא מִלְכָּא עֵילָאָה, דְּרַחֲמִים
לְאַתְדַּבְּקָא כְּךָ, וְיִלְאֲזַדְוּוּג כְּךָ זְוּוּג
עֲלָמִין. אִימַת, בְּשַׁעְתָּא דְכָל בְּנֵי הִיכְלָא
דְּמִלְכָּא זְכָאִין. בְּשַׁעְתָּא דִּיסְרַתְ לֹון, וְדַבְּרַת לֹון
לְרַעוּתָא דְּמִלְכָּא. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (משלי לא א)
מִשָּׂא אֲשֶׁר יִסְרַתוּ אִמּוֹ. וְדָא בַת שָׁבַע אִם
שְׁלֵמָה, דְּדַבְּרַת לִיָּה לְרַעוּתָא דְּמִלְכָּא.

כִּי הוּא אֲדַנְיָךְ, כָּל חֵילָא דִּידְךָ (דף סה ע"א) מְגִיָּה
הוּא. סִיְהָרָא לָא אַתְנַהִירַת אֶלָּא מִשְׁמָשָׂא.
שְׁמָה דִּילָה אַדְנִי, סִימְנָא נְקֻטַת מִבֵּי מִלְכָּא.
א' מְרִישָׁא דְכוּלָּא לְאַתְנַהֲגָא בְּה. וַי' רִישָׁא
דְּשָׂמָא קְדִישָׁא, חֲכָמָה עֵילָאָה.

וְהִשְׁתַּחֲוִי לוֹ, כְּמָה דְּאֵת אָמַר (מ"א א לא) וַתִּקַּד בַּת

וְעַל כֵּן שְׁמַעֵי בַת וְרָאִי, מִשּׁוּם
שְׂאֵת הַמְּרָאָה שֶׁל הַכֵּל, אֵת
נְקֻרָאֵת בְּאָר לַחֵי רוֹאִי. מִשּׁוּם כְּךָ
יֵשׁ לָךְ לְעֵינֵי כָּל יוֹם בְּמַעֲשֵׂי
הָעוֹלָם, לַתַּת לְאָדָם כְּפִי מַעֲשִׂו.
בָּא וְרָאָה, כְּשֶׁבְּרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא אֵת הָעוֹלָם, הַפְּקִיד אֵת
הַיְכָלוֹ בְּיַד הַגְּבִירָה לְעֵינֵי עַל
הָעוֹלָם, וּכְשֶׁבְּנֵי הָעוֹלָם צַדִּיקִים,
נוֹסְפַת שְׂמַחָה לְמַעֲלָה.

וְהָטִי אֲזַנְךָ (תהלים מה), כְּנִגְדַת תַּפְלַת
הַכֵּל. וְכֵן עֲשֵׂתָה אַף הִיא מִכָּל
הַתַּפְלוֹת, לְקַרְבַּ עֲטָרָה לְצַדִּיק.
מִשּׁוּם שֶׁהִרִי כָּל הַתַּפְלוֹת הֵן
לְקַרְבַּ הָעֲטָרָה לְצַדִּיק.

וְשִׁכְחוּ עַמְךָ (שם), שְׁכִשְׁבֵנִי לֹא
הוֹלְכִים בְּדַרְךָ יִשְׂרָאֵל, יֵשׁ לָךְ
לְהִבִּיא עֲלֵיהֶם מַכּוֹת, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא כו) וְהִפִּיתִי אֶתְכֶם גַּם
אֲנִי שָׁבַע. וְעַל כֵּן וְשִׁכְחִי עַמְךָ,
עֲשִׂי אוֹתָם כְּאֵלוּ הֵם שְׁכוּחִים מִן
הָעוֹלָם, עַד שֶׁיִּשְׁוּבוּ בַתְּשׁוּבָה
לְפָנָי. וּבֵית אַבְיָךְ, שֶׁהוּא אַבְרָהָם,
שֶׁהִיא בַתּוֹ, וְשִׁמָּה בְּכָל.

וַיִּתְּאוּ הַמֶּלֶךְ יַפְנֵךְ (תהלים מה) - זֶה
הַמֶּלֶךְ הָעֵלְיוֹן שְׂאוּהֵב לְדַבֵּק כְּךָ
וְלְהַזְדַּוּג עִמְךָ זְוּוּג עוֹלָמִים.
וּמַתִּי? בְּשַׁעַת שְׁכָל בְּנֵי הִיכָל
הַמֶּלֶךְ צַדִּיקִים, בְּשַׁעַת שִׁסְרַת
אוֹתָם וְהִנְהִיגָת אוֹתָם לְרַצוֹן
הַמֶּלֶךְ. זֶהוּ שְׁכַתוּב (משלי לא) מִשָּׂא
אֲשֶׁר יִסְרַתוּ אִמּוֹ. זֶוּ בַת שָׁבַע
אִם שְׁלֵמָה, שֶׁהִנְהִיגָה אוֹתוֹ לְרַצוֹן
הַמֶּלֶךְ.

כִּי הוּא אֲדַנְיָךְ (תהלים מה) - כָּל כַּחַךְ
הוּא מְגִוּוֹ. אִין הַלְבְּנָה מְאִירָה
אֶלָּא מִן הַשֶּׁמֶשׁ. שְׁמָה אַדְנִי,
סִימְן לִוְחַת מִבֵּית הַמֶּלֶךְ. א'
מְרָאשׁ הַכֵּל לְהַתְנַהֵּג בְּה, וַי'
הְרָאשׁ שֶׁל הַשֶּׁם הַקָּדוֹשׁ, הַחֲכָמָה
הָעֵלְיוֹנָה.

וְהִשְׁתַּחֲוִי לוֹ (שם), כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
(מ"א א) וַתִּקַּד בַּת שָׁבַע. וְאֵז הַמֶּלֶךְ
עוֹשָׂה כָּל רַצוֹנָה. וַיִּשְׂרָאֵל

שבע. וכדין מלפא עביד כל רעותה. וישראל מתגברין לעילא לעילא. ומדורייהו עם מלפא ועם מטרוניתא.

כדין שאר עמין אתפפין תחותיהו, וכלהו אתהדרון לעבדין לון, בגין דאינון בגי מלפא. בגין כף וכת צור במנחה פניף יחלו עשירי עם.

לקביר דא, לססתי ברכבי פרעה דמיתף רעיתי. דקודשא בריף הוא יהיב בלביה למיעל בתרייהו למא, בגין דישבעון ישראל מממוניהון, דאובילו עמהון תמן. וכולא נטלו ישראל בימא, אגרא דההוא עבידתא דעבדו עמהון.

בגוונא דא לזמנא דאתא, וכת צור, דא סטרא דעשו ושאר עמין דאעקו לישראל, ועד השתא הוו אעקין לון בחובביהו. כמה דאת אמר, (ישעיה נט יט) פי יבוא כנהר צר רוח ה' נססה בו.

כדין, ישראל יהדרון בתיובתא שלימתא קמי קודשא בריף הוא, דאתחזי באינון עקתינ סגיאינ דאתיין עלייהו, כמה דאשתפח דוכרניהון לעילא. וכד אינון הדרן בתיובתא בלבא שלימא, כגוונא דכתיב (דברים ד ל) בצר לך ומצאוך וגו', ושבת עד ה' אלהיך. וישוב מלפא לבי מטרוניתא לפייסא לה. ועל דא (ישעיה נט כ) ובא לציון גוא"ל, דא מלפא דאתי לבי מטרוניתא. בגין דביתה כלהו שלמין קמה, אתי לאקמא לה מעפרא.

במנחה פניף יחלו עשירי עם, בגין דאת כבוד ה'. ודא בת מההוא מלך פנימה. ומאי כבודא. ודאי. ודא אימא עילאה, דאיהי פנימה דכלא, ואיהי איתערת חירו ונייחא על בנאה.

מתגברים למעלה למעלה, ומדורס עם המלך ועם הגבירה. ואז שאר העמים נכנעים תחתיהם, וכלם חוזרים לעבד אותם, משום שהם בני המלך. משום כך (תהלים מה) וכת צר במנחה פניף יחלו עשירי עם. כנגד זה, (שיר א) לססתי ברכבי פרעה דמיתף רעיתי. שהקדוש ברוך הוא נתן בלבו להכנס אחריהם לים, כדי שישבעו ישראל מממונם שהובילו לשם עמיהם. והכל נטלו ישראל בים שזכר אותה העבודה שעבדו עמם.

כמו כן לעתיד לבא, וכת צר - זה צדו של עשו ושאר העמים שהציקו לישראל, ועד עתה היו מציקים להם בחטאייהם, כמו שנאמר (ישעיה נט) פי יבוא כנהר צר רוח ה' נססה בו.

אז ישראל יחזרו בתשובה שלמה לפני הקדוש ברוך הוא, שנראה באותם צרות רבות שבאות עליהם כמי שגשפח זכרונם למעלה. וכשם חוזרים בתשובה בלב שלם, כפתוב (דברים ד) בצר לך ומצאוך וגו', ושבת עד ה' אלהיך. וישוב המלך לבית הגבירה לפייסה. ועל זה (ישעיה נט) ובא לציון גוא"ל, זה המלך שבא לבית הגבירה. משום שביתה פלם שלמים לפניך, בא להקמימה מהעפר.

במנחה פניף יחלו עשירי עם, משום שאת (תהלים מה) כבודא בת מלך פנימה. ומהו כבודא? כבוד ה'. וזו הבת מאותו המלך שהיא פנימה ודאי. וזו האם העליונה, שהיא הפנים של הכל, והיא מעוררת חרות ומנוחה על בניה.

ואיהי איתערת חירו ונייחא על בנאה.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיָחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

”הראנו בבנינו שמהנו בתקוננו”

הַרְשִׁב' וְיִ"ע יוֹשֵׁב אֶתְנוּ בְּלוֹמְדֵינוּ תוֹרָתוֹ
אֶפִּילוּ עוֹד הַיּוֹם אַחֵר שֶׁנִּכְפַּר רִשְׁבִּי מִבְּיַנְנוּ, כֹּל זְמַן שֶׁאַנּוּ
עוֹסְקִים בְּדַבְרֵי הָאֲדָרָא, "אַתְעֵטֵר" בָּא רַבִּי שֶׁמְעוֹן מְעֵטֵר כְּמִלְךָ
בַּעֲטוּרֹתָיו בְּרֵאשׁ, וְיֹשֵׁב בְּגוּוֹן, עַכְל"ק
(הצה"ק רבי אברהם אזולאי, הצה"ק רבי אברהם גלאנטי זצ"ל, "אור החמה" קכ"ג ע"ב)